

MOTS A L'HORIZZÓ

A l'amic i company de la AUM de Bocairent, José Molina Perigüell, Peris

Encara s'escolten ressons al jardí del *Castello Bastione* de Capo d'Orlando (Sicília) mentre observe entre els seus murs el paisatge meravellós d'un ocàs net i bell, amb el blau del Mediterrani que fa de llit a un roig que amaga el sol més enllà de Sardenya. Lluny de casa però amb gent propera, no puc deixar de pensar amb Peris. Ahir em digueren que ens havia deixat després d'una fastigosa infermetat contra la qual ha lluitat de valent en companyia dels seus. Peris és (encara no puc parlar en passat) de les persones que han marcat part de la meua vida musical y personal. Juntament amb els seus companys de la junta directiva de l'Associació Musical de Bocairent, va vindre a Muro, allà per l'any 94, per proposar-me la direcció de la banda. Amb Peris i els amics de Bocairent he viscut moments musicals i personals inoblidables. I si ara parlo des d'aquest indret és perquè gràcies en part a ells i a la seua confiança, he pogut dedicar-me a el que em dedique. Al meu darrer concert a Bocairent, fa dos anys, Peris estava al meu costat. Ja no podia tocar quasi, però ell tenia d'estar allí, com sempre ho ha fet. Les bandes de música necessiten homes com ell, aquells que saben contagiar el seu entusiasme i les seues emocions pel poble i el grup que estimen. Ara ens deixa tan prompte que ens costa assimilar la duresa del moment i sentim una ràbia irreverent envers el destí.

No voldria semblar panegíric, però he de confessar que des d'ahir no he pogut deixar de sentir Peris, enmig aquestos paisatges que em recorden tant la nostra terra. Són massa els moments compartits, les rialles, les xerrades, els projectes i les emocions com per a que no em commoga el seu adéu. Mai estem preparats per entendre-ho, i la distància em fa sentir-me incòmode per no poder estar amb la seua família i amb els amics de Bocairent en aquest moment. Sento no tenir paraules adients per expressar el buit. Potser caldria dir que ens queda el seu record, però no és veritat. Ens cal tindre'l a ell, el seu somriure fresc i càlid, la seua acollidora presència i el seu contagiós entusiasme. Ha emprès el seu últim viatge amb l'equipatge de la dignitat d'aquell que fa el millor que sap per potenciar el que estima. I els mots, que sempre em serveixen de consol per l'ànima, ara em semblen allunyar-se per l'horitzó, amb eixe regust agre que el dolor impregna al cor.

No deixes de regalar-nos el teu somriure, Peris. Fina, els teus fills, els teus néts i els teus amics que t'estimem, necessitem la força que ens aporta saber-se afortunats de tenir-te. No podem parlar en passat de la gent que sempre hi és, malgrat les distàncies, malgrat tot. Descansa i envia'ns l'alè per seguir. Gràcies per tot, Peris.

José R. Pascual-Vilaplana
Sicília, 25 de juny de 2017